

Arrest

nr. 187 269 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalische vrouw te zijn van de Hawiye-clan. U werd geboren in Mogadishu en groeide op in de wijk Hawl Wadag. Na uw huwelijk woonde u een korte periode in Suqo Holaha. Erna verhuisde u terug naar Hawl Wadag. U bleef er wonen tot uw vertrek naar België. U huwde in 1990 met Said Ahmed Ali en kreeg tien kinderen. Uw man stierf in september 2007 bij een aanval van de Ethiopische troepen op Bakara markt, in Mogadishu. Uw oudste zoon stierf op dezelfde dag in een bomaanval op Mogadishu. Twee van uw kinderen verdwenen op diezelfde dag. In december 2014 huwde u voor de tweede maal. Uw man, Farhad Mohamed Nur, bevindt zich samen met uw kinderen in Mogadishu. Nadat uw eerste man stierf begon u met thee te verkopen in Hiraan Hotel en aan de controleposten van militairen aan de kruispunten Black sea, Al Barake en Hero Gulwadde.

Twee maanden voor uw vertrek uit Mogadishu begon uw neef, Omar Abdi Mohamed, u te bedreigen. Hij was lid van Al Shabaab en zei u dat u, als u niet stopte met uw job, uw leven zou verliezen. U kreeg eerst twee telefoons waarin hij ermee dreigde u te straffen en zelfs te vermoorden indien u niet stopte met uw werk. Op 10 september 2015 vond u een brief in het hotel waar u werkte waar op stond dat u moest stoppen met uw job omdat u anders vermoord zou worden. U bleef toch verder werken. Kort daarop kreeg u telefoon van uw neef. Hij zei u dat u niet luisterde naar hen en dat ze u wel zouden vinden. Toen besloot u te vluchten.

U ging niet naar huis maar u ging naar het huis van een familielid in Hamr Jadid. U belde van daaruit Ahmed, een buur, die voor u een smokkelaar contacteerde en uw reis naar België organiseerde.

U vluchtte met het vliegtuig vanuit Mogadishu naar Turkije. Vandaaruit reisde u verder naar België, waar u op 5 oktober 2015 aankwam en op 6 oktober 2015 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Vooreerst kunt u niet verduidelijken waarom uw neef u pas twee maanden voor uw vertrek begon te bedreigen terwijl u al meerdere jaren werkzaam was als thee verkoopster aan militairen. Wanneer u dit gevraagd wordt legt u geïmproviseerde en tegenstrijdige verklaringen af die geen enkel inzicht bieden in de context. Zo legt u, de vraag voor de eerste maal gesteld, uit dat hij ervoor niet in Mogadishu was, maar in Jilib (CGVS, p. 8). Deze uitleg spreekt u later terug tegen. U zegt namelijk ook dat uw tante bedreigd werd door uw neef, toen ze in uw wijk Hawl Wadag, in Mogadishu, khat verkocht (CGVS, p. 9). Dat gebeurde in 2012, en in dezelfde wijk waar u thee verkocht. Hiermee spreekt u uw eerder gebruikte excuus tegen dat uw neef u niet eerder dan 2015 zou kunnen hebben lastigvallen omdat hij toen niet in Mogadishu was. Bovendien vermeldde u tijdens het gehoor zelfs dat u niet eens wist of hij in Mogadishu was toen hij u belde en u bedreigde (CGVS, p. 9).

Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de ontoereikendheid van uw verklaringen over waarom uw neef u pas begon te bedreigen twee maanden voor uw vertrek terwijl u al 5 jaar lang hetzelfde werk uitoefende blijft u opnieuw in gebreke. Uw repliek is: "ik kwam niet buiten toen, ik kwam soms naar buiten en als ik buiten kwam dan droeg ik een hijab hij zag me niet ik verborg me van hem" (CGVS p. 11). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom uw neef u dan wel in 2015 herkende zegt u dan weer- het voorgaande tegensprekend-: "dat kan nooit verborgen zijn van iemand want je weet nooit wie bij die mannen hoort ze komen ze drinken thee ze transfereren het geld via EVC plus en je herkent ze niet tussen de mensen (CGVS,p. 11). Opnieuw gevraagd waarom uw neef dan pas twee maanden voor uw vertrek te weten kwam dat u thee verkocht aan soldaten antwoordt u:"mijn tante zit buiten iedereen zit buiten. Mensen vragen naar elkaar je weet nooit wie hem informeerde (CGVS,p. 11)

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u op geen enkel moment een begin van een verklaring kunt bieden waarom uw neef pas twee maanden voor uw vertrek uit Mogadishu op het idee kwam u te vervolgen.

Verder zijn ook uw verklaringen over de bedreigingen die u kreeg van Al Shabaab onaannemelijk.

Zo ondernam u na twee dreigtelefoons niets om uw leven veilig te stellen. Wanneer u gevraagd wordt wat u deed om u te beschermen na die telefoons antwoordt u " Ik nam geen actie, ik nam een beslissing. Ik besliste om altijd mijn gezicht te bedekken. Ik nam ook de beslissing nooit meer telefoontjes aan te nemen als ik buiten ben." (CGSV, p. 11). Hiermee spreekt u uw vorige verklaringen tegen dat u, om niet gezien te worden, sowieso altijd een hijab droeg de weinige keren dat u buitenkwam (CGVS, p. 11). Bovendien is het uitermate vreemd dat u na doodsb bedreigingen van Al Shabaab omwille van uw professionele activiteiten gewoon verder doet met uw werk.

Wanneer u met deze gang van zaken wordt geconfronteerd kunt u hier geen aannemelijke verklaring voor bieden. Het enige wat u kunt uitbrengen is dat u dacht dat ze u zouden vergeten of dat het

gemakkelijker zou worden (CGVS, p.12). U hier verder over doorgevraagd doet u het verschil af als "deze keer was het echt" (CGVS, p. 13). U gevraagd wat u hiermee bedoelt zegt u "het was duidelijk dat ze me zouden vermoorden." Wanneer u geconfronteerd wordt met uw vorige verklaringen waarin u beweerde dat ze u ook met de dood bedreigden in de telefoongesprekken die u met hen had zegt u uiteindelijk dat het verschil hem zit in het feit dat u een brief werd gestuurd, en dat dat een teken zou zijn van Al Shabaab dat ze u wilden vermoorden. Maar ook deze verklaring rijmt niet met vorige verklaringen van u, waarin u stelt dat u na ontvangst van de brief gewoon verder deed met uw werk (CGVS, p. 7 en 12).

U kunt ook niet verduidelijken waarom Al Shabaab u, een vrouw met 7 kinderen, die om een cent te verdienen, bijklust als verkoopster van thee, vervolgt, en niet de militairen die u bediende. U zegt nochtans zelf dat Al Shabaab vooral overheidspersoneel viseerde (CGVS, p. 13). Wanneer u hiernaar wordt gevraagd kunt u geen enkel begin van een uitleg verschaffen. U houdt het op het nietszeggende: "ze viseren mij omdat ik thee serveerde aan overheidssoldaten" (CGVS, p. 14) en "ze kregen de kans niet moesten ze de kans gekregen hebben ... de overheidssoldaten komen niet vaak naar het hotel" (CGVS, p. 14). Dit kan geenszins als afdoende verklaring beschouwd worden waarom Al Shabaab al zijn moeite steekt in het vervolgen van een moeder van 7 kinderen en niet in het vervolgen van overheidssoldaten.

U kunt evenmin een zicht bieden op wie van uw familie nu bij Al Shabaab zit. Eerst spreekt u van leden van uw familie, (CGVS, p. 16), vlak erna, wanneer u hierover wordt doorgevraagd, en u wordt gevraagd namen te geven, zegt u dat enkel uw neef erbij zit (CGVS, p. 16). Dat u dus ook geen consistente verklaringen aflegt over wie van uw familie bij Al Shabaab zat, ondermijnt uw asielrelaas nog verder.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) heeft over Al Shabaab in het algemeen, die u bedreigt omdat u thee serveerde aan militairen (Dienst Vreemdelingenzaken, verder DVZ, Vragenlijst, p. 2). Op het CGVS daarentegen, heeft u het niet over Al Shabaab maar over een iemand, namelijk uw neef, Omar Abdi Mohamed, die u zou bedreigen (CGVS, p. 7 en 8). Hij zou lid zijn van Al Shabaab. Het feit dat u op de DVZ deze naam op geen enkel moment noemt, maar dat hij tijdens uw verklaringen voor het CGVS de spil vormt waarrond uw asielrelaas draait, is vreemd. U zegt Omar Abdi Mohamed te vrezen en omwille van die reden uw land te zijn ontvlucht. Dat u deze naam niet eens vermeldt op de DVZ is uiterst bevreemdend.

Het is eveneens vreemd dat u zich niet de moeite nam om de dreigbrief die u van Al Shabaab zou gekregen hebben mee te nemen naar België. Hierover zegt u: "Ik nam hem niet mee ik liet hem daar liggen. Ik zei enkel mondeling aan mensen dat ik bedreigd ben" (CGVS, p.15). Het feit dat u hier niet aan zou gedacht hebben doet uw verklaringen verder wankelen.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en maken dat in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a.) of b.) van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld.

UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder

hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald.

Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een

reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alWTC Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 januari 2017 een schending aan van "de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève"; "artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980"; "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980"; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); "beoordelingsfout".

Verzoekster volhardt in haar verklaringen met betrekking tot de doodsb bedreigingen die zij van haar neef, lid van Al Shabaab, ontving omwille van het feit dat zij thee verkocht aan militairen. Verzoekster herhaalt dat het moeilijk is zich alles tot in het detail te herinneren, gezien haar moeilijke leven.

Zij benadrukt dat haar eerste echtgenoot in 2007 werd vermoord door de Ethiopische troepen, dat haar oudste zoon, haar twee ouders en twee broers diezelfde dag omkwamen bij een bomaanslag en dat twee van haar kinderen sindsdien spoorloos zijn. Het verzoekschrift klaagt in dit verband aan dat het

CGVS, die deze feiten niet blijkt te betwisten, geen aandacht heeft voor de specificiteit van verzoeksters situatie en dat zulke elementen, gezien de nauwe familiebanden met de vermoorde personen, als daden van vervolging of ernstige schade in hoofde van verzoekster kunnen worden beschouwd.

Het verzoekschrift voert voorts aan dat, hoewel het CGVS zelf verklaart dat de individuele situatie en de personele omstandigheden van de asielzoekster een invloed kunnen hebben op haar nood aan internationale bescherming, verweerder geen analyse van verzoeksters individuele situatie uitvoert.

Bovendien beroept het verzoekschrift zich op de algemene informatie die aantoont dat de situatie van vrouwen moeilijk is in Mogadishu. *“De UNHCR in zijn International Protection Considerations with Regard to people fleeing Southern and Central Somalia de dato januari 2014 beschouwt vrouwen als een risico profiel”*. Verzoekster meent verder dat het Hof in het arrest *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14 de dato 10 september 2015 van het EHRM tot het besluit is gekomen dat, gezien de moeilijke situatie van vrouwen in Somalië, waaronder Mogadishu, een vrouw terugsturen naar die stad, in sommige gevallen, een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoekster voert in dit verband ook aan dat zij, in geval van terugkeer, niet over een *“male network”* beschikt, nu haar halfbroer slechts 12 jaar is, haar andere twee broers in 2007 vermoord werden en haar twee zonen slechts 17 en 14 jaar zijn. Aangaande haar tweede echtgenoot stelt het verzoekschrift *“Haar man is een persoon die haar vaak naar haar werk in het hotel bracht. Die persoon blijkt echter vrij afwezig te zijn van haar verhaal bij het CGVS.”* Het verzoekschrift vermeldt nog dat verzoekster, zoals de meerderheid van de Somalische vrouwen, slachtoffer werd van besnijdenis type III, dat zij na elke bevalling geopend en dichtgenaaid werd, en dat zij lijdt aan de gevolgen van deze genitale verminking.

In hoofdorde wordt gevraagd de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart Somalië te zijn ontvlucht omwille van de doodsb bedreigingen die zij ontving van haar neef, een lid van Al Shabaab, omdat zij thee verkocht aan militairen. De Raad kan echter geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas.

2.4. Met het CGVS kan worden vastgesteld dat verzoekster inconsistente en vage verklaringen aflegt aangaande de doodsb bedreigingen van haar neef, wat tevens de directe aanleiding van verzoeksters vlucht uitmaakt en dus tot de kern van haar asielrelaas behoort. Zo kan verzoekster niet aannemelijk toelichten waarom haar neef haar pas twee maanden voor haar vlucht naar België begon te bedreigen omwille van haar werk als theeverkoopster (gehoorverslag van het CGVS van 13 oktober 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 8), terwijl verzoekster datzelfde werk al jaren uitoefende (CGVS-verslag, p. 6) en de situatie van Al Shabaab in Mogadishu augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit (zie onder aangaande de subsidiaire beschermingsstatus). Integendeel, verzoekster komt niet verder dan enkele tegenstrijdige en verzonnen voorkomende verklaringen. Zo verklaarde verzoekster initieel dat haar neef daarvoor in Jilib was en *“niet in Mog. Hij was in een andere plaats; Toen hij in Mog aankwam begon hij met me te bedreigen”* (CGVS-verslag, p. 8-9), wat zij even later tegensprak door te stellen dat haar tante, die khat verkocht in verzoeksters wijk Hawl Wadag, reeds in 2012 door haar neef bedreigd werd (CGVS-verslag, p. 9). Geconfronteerd met haar ongerijmde verklaringen, antwoordde verzoekster *“[i]k kwam niet buiten toen ik kwam maar soms naar buiten en als ik buiten kwam dan droeg ik een hijab hij zag me niet ik verborg me van hem”* (CGVS-verslag, p. 11). Ook deze uitleg kan niet overtuigen nu verzoeksters neef haar dan wel herkende in 2015. Hiermee geconfronteerd antwoordde verzoekster, zichzelf opnieuw tegensprekend, *“[d]at kan nooit verborgen zijn van iemand want je weet nooit wie bij die mannen hoort ze komen ze drinken thee ze transfereren het geld via EVC plus en je herkent ze niet tussne de mensen.”* (CGVS-verslag, p.11). Verzoekster legt oppervlakkige, strijdige en geïmproviseerde verklaringen af.

2.5. Bovendien verklaarde verzoekster bij de DVZ *“Ik vrees om vermoord te worden door Al Shabaab. (...) Er lag een brief op de tafel van Al Shabab. Zij vroegen hierin om te stoppen met thee verkopen aan de militairen en bedreigden me met de dood als ik niet zou stoppen. Al Shabaab bedreigde mij omdat ik zaken doe met de regering door thee te verkopen aan militairen. Al Shabab is tegen ieder contact met de regering. (...) Rond ongeveer 2 uur in de namiddag belde Al Shabab mij op. Ze hebben met toen bedreigd met de dood. Omdat ik hen genegeerd had hebben ze met verteld dat ze me binnen de volgende uren zouden vermoorden. Vervolgens heb ik besloten het land te verlaten. Dit was de eerste bedreiging van Al Shabaab aan mijn adres, maar ik verwachtte wel iedere dag deze bedreigingen van Al Shabaab en leefde al lang met schrik voor hen.”* (vragenlijst CGVS, punt 5). Aldus dient worden vastgesteld dat verzoekster het bij de DVZ heeft over Al Shabaab in het algemeen, terwijl zij doorheen het gehoor bij het CGVS steeds aangeeft dat zij bedreigd werd door haar neef O.A.M., die lid van Al Shabaab is (CGVS-verslag, p. 7, 8, 9, 11, 16). Dat verzoekster de naam van haar neef niet eens vermeldt op de DVZ, maar enkel in algemene termen over Al Shabaab spreekt, doet afbreuk aan de waarachtigheid van haar asielmotieven, nu het redelijk is te veronderstellen dat verzoekster de naam van haar neef zou vernoemen indien zij werkelijk door hem bedreigd werd. Immers de kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De asielzoekster draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielrelaas.

2.6. Voorts stemt verzoeksters gedrag niet overeen met dat van iemand die met de dood bedreigd wordt nu het niet aannemelijk is dat verzoekster haar professionele activiteiten verderzette terwijl zij net omwille van haar werk met de dood bedreigd werd. Verzoeksters uitleg, *“Hij gaf me geen deadline daarom bleef ik op mijn job want soms geven ze een deadline als je niet stopt op die dag zul je vermoord worden. Ik dacht ze zullen me vergeten of het zal gemakkelijker worden.”* (CGVS-verslag, p. 12) kan geenszins overtuigen, temeer nu verzoekster niet kan aannemelijk kan toelichten wat er haar dan uiteindelijk toe gebracht had om wel te vluchten. Dit klemmt te meer nu verzoekster tot driemaal toe stelde dat zij na ontvangst van de brief gewoon verder deed met haar werk en pas na ontvangst van het daaropvolgende telefoontje besliste te vluchten (CGVS-verslag, p. 7, 12 en 15).

Zo gaf zij aan *“Ik realiseerde me dat ze me zouden vermoorden (...) Ik realiseerde me dat omdat ze me twee keer belden aan de telefoon en de derde keer lieten ze een briefje achter dat ze me met ene mes gingen vermoorden. Dat is wanneer ik besliste weg te gaan.”* (CGVS-verslag, p. 12), waarop de protection officer *“Maar ze bedreigden je al 2 maanden?”*, verzoekster *“Dat was een bedreiging maar*

deze keer was het echt.”, protection officer “Wat bedoelt u met “echt”?”, verzoekster “Het was duidelijk dat ze me zouden vermoorden.” (CGVS-verslag, p.13). Gevraagd wat het verschil dan was tussen de telefoontjes en de brief, gaf verzoekster aan “Het was hetzelfde ze bedreigden me in de telefoontjes en op het briefje. Maar het verschil is: als ze een briefje laten vallen dat is de laatste beslissing dat gebeurde met veel mensen” (CGVS-verslag, p. 13). Dat verzoekster niet in staat is een duidelijke en coherente verklaring te geven voor wat er haar precies toe heeft aangezet om haar land te ontvluchten en haar vele kinderen achter te laten, is niet ernstig.

2.7. Verzoekster kan evenmin verduidelijken waarom Al Shabaab precies haar bedreigt, een vrouw met zeven kinderen die thee verkoopt, en niet de militairen die zij bediende. Verzoekster gaf zelf aan dat Al Shabaab “vooral mensen die voor de overheid werken” viseert (CGVS-verslag, p. 13). Verzoekster beperkt zich tot “Ze targetten me omdat ik thee serveerde aan de overheidssoldaten” en dat Al Shabaab de militairen niet viseerde omdat “ze de kans niet kregen moesten ze de kans gekregen hebben zouden ze hen niet alleen gelaten hebben. De overheidssoldaten komen niet vaak naar het hotel enkel soms. De reden waarom ze mij viseren is omdat ik thee serveer aan soldaten in Al Barako, Blacksea camp en Hero Guluwade.” (CGVS-verslag, p. 14). Verzoeksters nietszeggende en ontoereikende verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van haar asielmotieven.

2.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de dood van haar eerste echtgenoot, haar twee broers, haar twee ouders en haar oudste zoon, gezien de nauwe familiebanden met de vermoorde personen, als daden van vervolging of ernstige schade in hoofde van verzoekster kunnen worden beschouwd, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde dat deze gebeurtenissen zich voordeden in het kader van het algemeen geweld in Mogadishu in 2007 (CGVS-verslag, p.4) en dus niet persoonlijk tegen haar of haar familie gericht waren. Ook aangaande haar verdwenen zoon en dochter kon verzoekster niet aangeven waar deze nu zijn (CGVS-verslag, p. 4) terwijl kan verwacht worden dat ze minstens zou toelichten wat ze gedaan heeft om ze op te sporen. Dit is niet het geval zodat verzoeksters verklaringen ook op dit punt niet kunnen overtuigen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij gevisieerd werd met het oog op vervolging, noch dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat dergelijke feiten zich opnieuw zullen voordoen.

2.9. Het verzoekschrift verwijst verder naar de algemene situatie van vrouwen in Mogadishu, waarbij dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoekster inderdaad aanleiding kan geven tot de toekenning van de internationale beschermingsstatus (zie informatie in het administratief dossier). *In casu* kan – gelet op voorgaande vaststellingen – echter geen geloof gehecht worden aan de door verzoekster geopperde asielmotieven en haalde verzoekster op geen enkel moment feiten aan die gelinkt zijn aan het feit dat ze vrouw is. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij problemen kende in Mogadishu omwille van haar vrouw zijn.

Verzoekster haalt voorts het arrest *R.H. v. Sweden, no. 4601/14* van 10 september 2015 van het EHRM aan, waarin wordt gesteld dat het terugsturen van een vrouw naar Mogadishu in sommige gevallen een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoekster kan echter bezwaarlijk stellen dat zij niet beschikt over een “male network”, nu ze gehuwd is en haar familie er verblijft waaronder haar echtgenoot. Ook kan aangenomen dat verzoekster die tweemaal huwde een brede sociale basis heeft (CGVS-verslag, p. 4, 8; vragenlijst DVZ, p.7). *In casu* is er dan ook geen sprake van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling in hoofde van verzoekster in geval van terugkeer naar Mogadishu.

2.10. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij slachtoffer is van een besnijdenis type III met infibulatie en nog steeds lijdt aan de gevolgen van deze genitale verminking dient worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar hoe dit een vervolging in de toekomst kan uitmaken. Bovendien haalt verzoekster op geen enkel moment haar vrees met betrekking tot besnijdenis bij een terugkeer naar Somalië aan.

2.11. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven.

Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het

administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.14. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.16. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen” waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) “of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”.

2.17. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.18. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet.

Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.19. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.20. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.21. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.22. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.23. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen

tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.24. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.25. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.26. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.27. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in*

een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

2.28. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.30. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK